

Socialministeriets Cirkulære af 8. Februar 1933.

Cirkulære til Københavns Magistrat, samtlige Amtmænd og Kommunalbestyrelser.

Ved Lov af 8. Februar 1933 om Statstilskud til Kommuners Udgifter til Vinterhjælp til kriseramte Personer er der tilvejebragt Hjemmel for Kommunerne til uden Samtykke af højere Myndighed under visse Betingelser i Tiden indtil Udgangen af Regnskabsaaret i Trangstilfælde at yde en nærmere fastsat Hjælp til arbejdsløse eller paa anden Maade kriseramte Personer, uden at Hjælpen faar Fattighjælps Virkning for disse. Af Udgifterne til denne Hjælp refunderer Statskassen Kommunerne $\frac{3}{4}$.

Da der saaledes er aabnet Adgang til en særlig Hjælp, hvor Trangsaarsagen er Arbejdsløshed eller iøvrigt den herskende Erhvervskrise, maa det paahvile Kommunerne at yde arbejdsløse og andre kriseramte, der er i Trang, og som opfylder de i fornævnte Lov fastsatte Betingelser, Hjælpen efter denne Lov, og Kommunerne kan ikke henvise saadanne trængende til i Stedet for at søge Hjelpekassehjælp eller Hjælp med Fattighjælps Virkninger.

Idet man henleder Opmærksomheden paa, at Loven, der findes aftrykt som Bilag til nærværende Cirkulære, *straks er traadt i Kraft og gælder indtil 31. Marts 1933*, skal Ministeriet til Vejledning ved Lovens Anvendelse bemærke følgende:

I. Betingelserne for Hjælpens Ydelse.

Hjælpen kan ifølge Lovens § 1, Stk. 1, ydes til *de Personer* i Kommunen, hvis *Trang skyldes Arbejdsløshed eller paa anden Maade er en Følge af den herskende Erhvervskrise*. I Forhold til Lov Nr. 181 af 23. Juni 1932 om midlertidigt Statstilskud til Kommunerne i Anledning af Hjælp til arbejdsløse betegner nærværende Lov derfor en betydelig Udvidelse i Henseende til Kredsen af de understøttelsesberettigede.

1) For at henhøre Hjælp til en *arbejdsløs* under fornævnte Lov af 23. Juni 1932 er det ifølge samme Lovs § 2, Stk. 2, en Forudsætning, at vedkommende ikke som Følge af Bestemmelserne i Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m. § 11, § 16 Stk. 5—7, og § 17 vilde være afskaaret fra at oppebære Understøttelse fra en statsanerkendt Arbejdsløshedskasse. Hvilke Personer, der som Følge heraf er udelukket fra Hjælp efter Loven af 23. Juni 1932, findes angivet i Socialministeriets Cirkulære af 29. Juni 1932, Afsnit II, A., 1, 2 og 4, og B. Da man ved Arbejdsløshed i nærværende Lovs Forstand maa forstaa en saadan Arbejdsløshed, som vilde berettigede til Krisehjælp efter Loven af 23. Juni 1932, vil disse Personer som Hovedregel heller ikke kunne faa Vinterhjælp. Denne er dog ikke i Omfang bundet af de Bestemmelser, der gælder for Arbejdsløshedsunderstøttelse, og som Følge heraf kan den *ikke gøres betinget af*, at paagældende har gennemgaaet den *Ventetid*, jfr. Arbejdsløshedslovens § 16, Stk. 5—7, som kræves for at faa

Arbejdsløshedsunderstøttelse eller Krisehjælp. Endvidere vil Vinterhjælpen kunne udbetales til Personer, der arbejder paa *nedsat Arbejdstid*, selv om de ikke vilde være berettiget til Arbejdsløshedsunderstøttelse under saadant Arbejde, jfr. Arbejdsløshedslovens § 17, Stk. 1, Nr. 11. Med Hensyn til, hvornaar Vinterhjælpen kan oppebæres uanset Modtagelse af Fattighjælp, se nedenfor under Punkt 4.

2) Ifølge Lov Nr. 181 af 23. Januar 1932 § 1 refunderer Statskassen Kommunerne indtil $\frac{2}{3}$ af deres Udgifter til Hjælp efter nævnte Lov, medens Statskassens Refusion efter Loven om Vinterhjælp udgør $\frac{3}{4}$ af Kommunernes Udgifter. For imidlertid at forebygge, at en Kommune yder Vinterhjælp blot for at opnaa større Refusion, men uden at den understøttede opnaar den ved Loven tilsigtede forøgede Hjælp, er det i § 1, Stk. 2, fastslaaet, at Loven af 23. Juni 1932 skal være benyttet overfor vedkommende, førend der vil kunne opnaas Refusion af ydet Vinterhjælp. Forholdet er altsaa det, at Vinterhjælpen for de arbejdsløse, der har Adgang til Krisehjælp efter Loven af 23. Juni 1932, ikke skal træde i Stedet for den sædvanlige Krisehjælp, men ydes som et Supplement til denne.

3) I Modsætning til, hvad der gælder med Hensyn til Krisehjælp efter Loven af 23. Juni 1932, er Adgangen til Vinterhjælp *ikke* betinget af, at Ansøgeren normalt har søgt sit Udkomme ved Lønarbejde og nu kan betragtes som arbejdssøgende. Som Følge heraf er der et betydeligt Antal *Personer, der direkte eller indirekte er ramt af Krisen eller Arbejdsløshed* — saaledes f. Eks. selvstændige Næringsdrivende og Personer indenfor de frie Erhverv, — som vel ikke kan faa Krisehjælp efter Loven af 23. Juni 1932, men for hvem Adgangen til Vinterhjælp vil staa aaben, *forsaavidt deres Trang er en Følge af den herskende Erhvervskrise.*

4) Selv en Person, der oppebærer eller har oppebaaret Fattighjælp, hvis Virkning ikke er bortfaldet, er ifølge Lovens § 1, Stk. 1, 2. Pkt., ikke udelukket fra at faa Vinterhjælp, hvis Kommunalbestyrelsen skønner, at Fattighjælpen er foranlediget af Trang, der skyldes Arbejdsløshed eller paa anden Maade er en Følge af den herskende Erhvervskrise. Ved Spørgsmaalet om Ydelse af Hjælp til saadanne Personer, vil Kommunalbestyrelserne derfor have at skønne over, om paagældendes Trang skyldes de angivne Aarsager.

5) Det er Formaalet med Loven at støtte Kommunerne til Opfyldelse af den dem allerede i Henhold til Forsørgelseslovgivningen paahvilende Pligt til at hjælpe arbejdsløse og andre kriseramte, der er i *Trang*. Inden Hjælpen tilstaaes, bør det derfor undersøges, om paagældende er trængende.

II. Hjælpens Art og Størrelse.

Hjælpens Størrelse maa fastsættes paa Grundlag af et almindeligt Skøn i det enkelte Tilfælde over paagældendes Trang, derunder hans Forsørgerpligter, og Hensyn kan f. Eks. ogsaa tages til Længden af det Tidsrum, hvori han har haft Arbejde eller været arbejdsløs. Hjælpen maa kun ydes til *Brændsel, Belysning, Beklædning og Bolig.*

Det Beløb, Kommunerne kan anvende hertil, er for København, Frederiksberg, Købstæderne og Marstal samt Landkommuner med en bymæssig Bebyggelse, i hvilken der ved sidste almindelige Folketælling var mindst 1500 Indbyggere, højst 85 Kr. gennemsnitlig pr. understøttet Person og for de øvrige Kommuners Vedkommende højst 50 Kr. pr. understøttet; dog kan der i de førstnævnte Kommuner ikke anvendes mere end 6 Kr. pr. Indbygger efter det i Kommunen senest afholdte Mandtal og i de øvrige Kommuner ikke mere end 4 Kr. pr. Indbygger.

Da de Beløb, hvorover der kan disponeres *pr. understøttet* Person, kun er Gennemsnitsbeløb, vil der intet være til Hinder for, at Vinterhjælpen til *den enkelte* understøttede, hvor Forholdene taler derfor, sættes højere, ligesom Hjælpen efter Omstændighederne i det enkelte Tilfælde vil kunne ydes med et lavere Beløb.

For de Kommuner, af hvis Beboere et i Forhold til Befolkningstallet særlig stort Antal er vanskelig stillet af de i Lovens § 1, Stk. 1, nævnte Grunde, er det derhos fastsat, at Kommunalbestyrelserne, saafremt Forholdene gør det paakrævet, med Socialministerens Samtykke skal kunne anvende indtil henholdsvis 8 og 6 Kr. pr. Indbygger, for de ovenfor nævnte 2 Grupper af Kommuner. Hvis en Kommune ønsker at gøre Brug af denne Bestemmelse, bør Andragende om det fornødne Samtykke indsendes snarest muligt. Andragendet indsendes gennem vedkommende Amt og maa være bilagt med de fornødne Oplysninger.

III. Ansøgning om Hjælpen og dennes Udbetaling.

Ansøgning om Hjælp indgives til Kommunalbestyrelsen — i København Magistraten — i Ansøgerens Opholdskommune. Herved vil der normalt forstaaes den Kommune, hvor Ansøgeren har *fast Ophold*, hvilket følger af, at Vinterhjælpen i første Række er tænkt som et Supplement til Krisehjælp efter Loven af 23. Juni 1932. Men ogsaa forsaavidt Talen er om Vinterhjælp til Personer, der ikke har Adgang til Krisehjælp, jfr. ovenfor under I, Punkt 3, maa det være berettiget at gøre Hjælpen betinget af fast Ophold, i hvilken Henseende man skal henvise til, at det Beløb, der staar til Kommunens Raadighed beror paa Kommunens Indbyggerantal, jfr. ovenfor under II, hvoraf følger, at det ikke kan paahvile Kommunen at yde Vinterhjælpen til Personer, der kommer til andetsteds fra. Kommunen vil dog ikke være afskaaret fra at yde en saadan Person Vinterhjælp, forsaavidt han fra tidligere Tid, gennem Familie eller paa anden Maade, har Tilknnytning til Kommunen.

For at hindre, at nogen ved Henvendelse om Hjælp i flere Kommuner opnaar større Vinterhjælp end det i Loven fastsatte Beløb, vil Kommunalbestyrelsen, saafremt en Person efter Tilflytning i det Tidsrum, hvorfor Loven gælder, ansøger om Vinterhjælp, have at indhente Oplysning hos den fraflyttede Kommune om, hvorvidt paagældende har faaet udbetalt Vinterhjælp i en tidligere Opholdskommune og i saa Fald med hvilket Beløb. Kommunalbestyrelsen fastsætter de nærmere Regler for Hjælpens Udbetaling. For saa vidt en arbejdsløs oppebærer Understøttelse i Henhold til Lov Nr. 181 af 23. Juni 1932, skal han ved hver Udbetaling af Vinterhjælp medbringe det i Socialministeriets Cirkulære af 29. Juni 1932, Afsnit VII., omtalte Kontrollkort.

En Kommunalbestyrelses Afgørelse af Spørgsmaalet, om og i bekræftende Fald i hvilket Omfang der skal ydes en Person Hjælp efter Loven om Vinterhjælp, kan ikke indankes for højere Myndighed (Amtmanden og Socialministeren).

IV. Hjælpens Retsvirkninger.

Den her omhandlede Hjælp medfører ikke de med Modtagelse af Fattighjælp forbundne Virkninger og har ingen Indflydelse paa Modtagerens Erhvervelse af Forsørgelsesret eller iøvrigt paa hans retlige Stilling.

V. Refusion af Udgifterne. Affattelse af Regnskaberne.

Udgifterne til Vinterhjælp afholdes af vedkommendes Opholdskommune, jfr. foran under III, og er ikke Genstand for Refusion fra Forsørgelseskommunen. Kommunerne er som tidligere nævnt berettiget til at faa $\frac{3}{4}$ af deres Udgifter dækket af Statskassen. For Personer, der har Adgang til Krisehjælp i Medfør af Lov Nr. 181 af 23. Juni 1932, kan der dog kun erholdes Statsrefusion for Vinterhjælp, saafremt Adgangen til at yde Krisehjælp er benyttet overfor vedkommende i Tiden efter Vinterhjælp-Lovens Ikrafttræden (jfr. foran Afsnit I Punkt 2).

Udgifterne opføres som en særskilt Post paa Kommuneregnskabet. *Senest den 7. April d. A.* skal *Kommunalbestyrelsen paa hoslagte Skemaer til Amterne indsende Oplysning* om Størrelsen af de i Henhold til nærværende Lov afholdte Udgifter tilligemed Oplysning om Kommunens Indbyggerantal samt om Antallet af understøttede i Henhold til Loven. For saa vidt Socialministeriet har givet Samtykke til, at der i Kommunen ydes Hjælp indenfor det i Lovens § 2, Stk. 2, fastsatte Maksimum, vil der være at paaføre Indberetningen en Henviisning til den Skrivelse, hvorved Samtykke er meddelt. Af Amterne vil der dernæst *senest den 15. April d. A.* hertil være at indsende en Fortegnelse, bilagt med Kommunalbestyrelsernes Indberetninger, over de af hver Kommune, hvorfra Indberetning rettidig er modtaget, afholdte Udgifter. Der vil derefter snarest muligt som Forskud paa Refusionen blive anvist Kommunerne den væsentligste Del af det dem tilkommende Tilskud.

Naar Regnskaberne paa sædvanlig Maade i Kommunerne er blevet revideret og decideret, skal en Afskrift af vedkommende Regnskabspost tilstilles Amtet, ledsaget af en Erklæring om, at der ikke i den opførte Udgift er indbefattet noget Beløb, for hvilket der i Medfør af Lovens § 1, Stk. 2 (jfr. foran Afsnit I., Punkt 2 og Afsnit V., 1. Stykkes sidste Punktum) ikke kan ydes Refusion fra Staten.

Derefter gennemgaar Amtet det saaledes modtagne Materiale og berigtiger det i fornødent Omfang, hvorefter Amtet indberetter til Socialministeriet, hvad der af hver enkelt Kommune er anvendt i Henhold til Loven, og hvor stor en Statsrefusion der yderligere tilkommer Kommunen. De Kommunerne tilkommende Restbeløb vil derefter blive dem anvist snarest muligt. For Københavns Kommunes Vedkommende indsendes Regnskab og Indberetning af Magistraten til Socialministeriet.

Socialministeriet, den 8. Februar 1933.

Steincke.

P. Chr. Stemann.

de i Stk. 1, Prt. 2, nævnte Kommunalbestyrelser, dog saaledes, at det samlede Beløb til de omhandlede Foranstaltninger ikke maa overstige henholdsvis 8 og 6 Kr. pr. Indbygger for de i Stk. 1 omtalte 2 Grupper af Kommuner.

§ 3.

Stk. 1. Statskassen refunderer $\frac{1}{2}$ af en Kommunes Udgifter i Henhold til denne Lov.

Stk. 2. Udgifterne opføres som en særskilt Post paa Kommunerregnskabet; Regnskabet paa aendværende Maade er blevet revideret og besluttet, bliver en Aktindsigt af vedkommende Regnskabspost at tilstille Amtet, der efter at have gennemgaaet og om forbeholdt betinget det saaledes modtagne indberetning til Socialministeriet, hvad der af hver enkelt Kommune er anvendt i ovennævnte Tidrum. I København indsendes Regnskabet og Indberetningen til Socialministeriet.

Stk. 3. Socialministeren kan efter at have hørt de berørte Kommuner, beslutte at indberetningerne er modtagne. Der skal efter Socialministerens nærmere Bestemmelse af Statskassen ydes Kommunerne passende Refusion af de i denne Lov omhandlede Foranstaltninger medmindre ikke de med Hensigt til Fattighjælp forvandede Virkninger og har ingen Indvirkning paa Modtagernes Erhvervsleie af Foranstaltningerne.

Lov af 8. Februar 1933

om

Statstilskud til Kommuners Udgifter til Vinterhjælp til kriseramte Personer.

§ 1.

Stk. 1. I Resten af Regnskabsaaret 1932—33 kan Kommunalbestyrelserne uden Samtykke af højere Myndighed træffe Foranstaltninger til Fordel for de Personer i Kommunen, hvis Trang skyldes Arbejdsløshed eller paa anden Maade er en Følge af den herskende Erhvervskrise, ved at yde disse Hjælp til Brændsel, Belysning, Beklædning og Bolig. Hvis paagældende oppebærer eller har oppebaaret Fattighjælp, hvis Virkning ikke er bortfaldet, er det dog en Forudsætning for at faa Hjælp efter nærværende Lov, at Kommunalbestyrelsen skønner, at Fattighjælpen er foranlediget af Trang, der skyldes Arbejdsløshed eller paa anden Maade er en Følge af den herskende Erhvervskrise.

Stk. 2. For saa vidt angaar Vinterhjælp til en Person, der oppebærer Understøttelse i Henhold til Lov Nr. 181 af 23. Juni 1932 om midlertidigt Statstilskud til Kommunerne i Anledning af Hjælp til arbejdsløse, er det derhos en Forudsætning, for at Kommunen kan opnaa Statstilskud i Henhold til nærværende Lov, at Adgangen til at yde ham Understøttelse efter Loven af 23. Juni 1932 fra nærværende Lovs Ikrafttræden udnyttes fuldt ud.

§ 2.

Stk. 1. Til de i § 1 omhandlede Foranstaltninger kan Kommunalbestyrelserne i København, paa Frederiksberg, i Købstæderne og Marstal samt i Landkommuner med en bymæssig Bebyggelse, i hvilken der ved sidste almindelige Folketælling var mindst 1 500 Indbyggere, anvende indtil 85 Kr. og i de øvrige Kommuner indtil 50 Kr. gennemsnitlig pr. understøttet Person. Udgifterne kan dog, for saa vidt angaar København, Frederiksberg, Købstæderne og Marstal samt de fornævnte Landkommuner med bymæssig Bebyggelse, ikke overstige 6 Kr. og, for saa vidt angaar de øvrige Kommuner, 4 Kr. pr. Indbygger efter det i Kommunen senest afholdte Mandtal.

Stk. 2. Kommuner, af hvis Beboere et i Forhold til Befolkningstallet særlig stort Antal er vanskelig stillet af de i § 1, Stk. 1, nævnte Grunde, kan, saafremt Forholdene gør det paakrævet, med Socialministerens Samtykke træffe Foranstaltninger ud over

de i Stk. 1, Pkt. 2, nævnte Maksimumsbeløb, dog saaledes, at det samlede Beløb til de omhandlede Foranstaltninger ikke maa overstige henholdsvis 8 og 6 Kr. pr. Indbygger for de i Stk. 1 omtalte 2 Grupper af Kommuner.

§ 3.

Stk. 1. Statskassen refunderer $\frac{3}{4}$ af en Kommunes Udgifter i Henhold til denne Lov.

Stk. 2. Udgifterne opføres som en særskilt Post paa Kommuneregnskabet; naar dette Regnskab paa sædvanlig Maade er blevet revideret og decideret, bliver en Afskrift af vedkommende Regnskabspost at tilstille Amtet, der efter at have gennemgaaet og om fornødent berigtiget det saaledes modtagne indberetter til Socialministeriet, hvad der af hver enkelt Kommune er anvendt i ovennævnte Tidsrum. I København indsendes Regnskab og Indberetning af Magistraten til Socialministeriet.

Stk. 3. Socialministeren foranlediger, at de Kommunerne tilkommende Godtgørelser anvises dem snarest muligt, efter at Indberetningerne er modtaget. Der skal efter Socialministerens nærmere Bestemmelse af Statskassen ydes Kommunerne passende Forskud paa den dem tilkommende Refusion.

§ 4.

Stk. 1. De i denne Lov omhandlede Foranstaltninger medfører ikke de med Modtagelse af Fattighjælp forbundne Virkninger og har ingen Indflydelse paa Modtagerens Erhvervelse af Forsørgelsesret.

Stk. 2. En Kommunes Udgifter ifølge denne Lov er ikke Genstand for Refusion fra Forsørgelseskommunen.

§ 5.

Denne Lov træder straks i Kraft.

§ 1. Til de i § 1 omhandlede Foranstaltninger kan Kommunalbestyrelserne i København, paa Frederiksberg, i Købstæderne og Martsal samt i Landkommuner med en paa mindst 1500 Indbyggere, anvende indtil 8 Kr. og i de øvrige Kommuner indtil 6 Kr. gjenmæntlig pr. understøttet Person. Udgifterne kan dog, for saa vidt angaar København, Frederiksberg, Købstæderne og Martsal samt de forment Landkommuner med paa mindst 1500 Indbyggere, ikke overstige 8 Kr. og, for saa vidt angaar de øvrige Kommuner, 6 Kr. pr. Indbygger efter det i Kommunen senest afholdte Mandtal.

§ 2. Kommuner, af hvis Behøve et i Forhold til Befolkningstilvæksten er stort Antal af væsentlig stillet af de i § 1, Stk. 1, nævnte Grunde, kan, saarnt Forholdene tillader, med Socialministerens Samtykke træffe Foranstaltninger udover